

dotyczących interesów prawnych innych osób. Brak zdolności sądowej Skarżącego Komitetu winien zatem skutkować odrzuceniem skargi stosownie do treści art. 58 §1 pkt 5 ppsa.

Ważną okolicznością w niniejszej sprawie jest również fakt, iż skarga Społecznego Komitetu Obrony Demokracji i Samorządności zawiera wniosek o „stwierdzenie nieważności” m. in. uchwały Nr X/132/2007 z dnia 28 grudnia 2007r. w sprawie przyjęcia gminnego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych na 2008r. oraz uchwały Nr XI/135/2008 z dnia 3 marca 2008r. w sprawie przyjęcia darowizny nieruchomości niezabudowanej położonej w obrębie Kotomierza. Tymczasem zgodnie z art. 52 §4 w związku z art. 53 §2 ppsa „przed wniesieniem skargi do sądu [skarżący jest obowiązany] wezwać na piśmie właściwy organ do usunięcia naruszenia prawa” oraz że „skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa”. Z załączonych do skargi dokumentów wynika tymczasem, iż Skarżący Komitet skierował do tut. Rady Gminy pismo z dnia 14 lutego 2008r. zawierające wezwanie do usunięcia naruszenia prawa poprzez uchylenie czterech uchwał, nie wymieniając jednak ani uchwały nr X/132/2007, ani uchwały nr XI/135/2008. W tym stanie rzeczy skarga w tym względzie winna podlegać odrzuceniu na podstawie art. 58 §1 pkt 6 w związku z art. 52 §4 ppsa wobec niewyczerpania przez Skarżącego środków zaskarżenia.

W myśl art. 50 §1 ppsa „uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny”. Powtórzeniem powyższej zasady jest poniekąd art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), który uzależnia prawo do złożenia skargi do WSA na uchwałę rady gminy od faktu naruszenia przez ową uchwałę konkretnego interesu prawnego lub uprawnienia podmiotu skarżącego. O „interesie prawnym” w rozumieniu w/w przepisu można mówić jedynie, gdy ma on oparcie w przepisach prawa. W tym kontekście podstawowym obowiązkiem Skarżącego jest wykazanie związku między chronionym przez powszechnie obowiązujące przepisy prawa interesem prawnym Społecznego Komitetu Obrony Demokracji i Samorządności a zaskarżonymi uchwałami tut. Rady Gminy. Powyższe stanowisko swoje potwierdzenie uzyskuje z uzasadnień następujących orzeczeń NSA :

1. wyroku z dnia 24 listopada 2004 r., OSK 919/04 (publ. w : OSP 2005, z. 11, poz. 128). NSA uznał w nim, że istotę interesu prawnego należy upatrywać w jego związku z konkretną normą prawną. Może to być norma należąca do każdej dziedziny prawa (nie tylko prawa administracyjnego), na podstawie której określony podmiot, w określonym stanie faktycznym, może domagać się konkretyzacji jego uprawnień lub obowiązków, bądź "żądać przeprowadzenia kontroli określonego aktu lub czynności w celu ochrony jego praw lub obowiązków",
2. wyrok z dnia 3 września 2004 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie OSK 476/2004 (publ. w : ONSAiWSA 2005/1/2). NSA stwierdził w nim, iż w przeciwieństwie do postępowania prowadzonego na podstawie Kodeksu postępowania administracyjnego, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, stroną w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) może być jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone.

Przytoczone wyżej orzeczenia NSA potwierdzają stanowisko wyrażone w cyt. wyżej komentarzu, iż w świetle nie budzącej wątpliwości treści art. 50 §1 ppsa „Skarżący musi mieć